

всеки месец по сто акчета данък, наречен “кесим” (Извори за историята 1961: 309).

Плащането на данък занятие от проститутките ги прави най-„еманципираните” жени в империята, но и единствените, на които по силата на тяхната маргиналност, се позволява да прекратят строгите граници отделящи мъжките и женските пространства в света на исляма. Съществуват сведения, че в Истанбул те имат свои гилдии, но в тях по мюсюлмански модел са представени от своите истински или мними съпрузи.

Със султанска заповед от 4 ноември 1564 г. се разпореждат строги мерки по отношение на тайфата на циганите-гурбетчии, които деморализират населението като проституират, свирят на саз и играят по пътищата и пазарищата. Няколко десетилетия по-късно събирачът на циганското джизие в Битоля се оплаква пред тамошния шериатски съд, че циганките танцьорки, които идват да играят пред гостите по хановете, причиняват “много нечестни работи. За някакви “нечестни циганки”, с които се забавляват хората на никополския паша, пише в своя своя отчет до Рим през 1680 г. католическият епископ Антон Стефанов (Тодорова 2003: 144, 397, 401). „Кърджалиите влачеа със себе си и циганки (гивендии), за да им пеят, чепат и се предават на оргии” (Табаков 1911: 397).

В средата на XVIII век, пътувайки през българските земи, капитан Шад е впечатлен от леки жени циганки (в Хаслар – дн. с. Гецово, Разградско). “... Те бяха две разпуснати моми от племето на тази нещастна чергарска нация, която във Франция обикновено наричат “египтяни” (цигани). Те ни чакаха зад оградата на къщата на един селянин, най-хубаво облечени и с по-черна външност от всички мюсюлмански жени, които се срещаха по тези краища... Те бяха забрадени с копринени кърпи, оцветени със златни райета, и цялото им останало облекло беше също от коприна. При нашето пристигане те ни канеха, особено двамата духовници в групата, с думи на турски език и с най-сластолюбиви жестове да се приближим. По-малката и същевременно по-безсрамната започна да танцува.... По-голямата и съвсем бяла, по-хубава от другата, изглеждаше по-умерена и не обещаваеше много. При все това обаче тя първа намери клиенти и един едър еничар от тези, които ни придружаваха, се спазари с нея “ (Немски и австрийски пътеписи 1979: 363-364).

Полякът Адам Готардовски през 1759 г. пише, че жените и дъщерите на циганите от с. Мадара, Търговишко “търгуват с тялото си като стока без срам, за което турците им пращат според хубостта” (Тодорова 2003: 397).